

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium de Oblatione Christi & Simeone.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

DEI pro peccatis mundi, quo solo dives erat: ac pro se obtulit par-
turturum, vel duos pullos columbarum. Agnellum verò suum re-
demit ære præscripto pauperibus, quo reciperet Redemptorem
ac Salvatorem mundi. Et hic licet observare sanctum certamen
inter Matrem & Filium, de humilitate ac paupertate, dum uterque
studet haberi, qualis non erat. Quod totum oriebatur ex amore,
à quo nascebantur Iesu omnes ærumnæ.

*Simeon ju-
stus, non
sacerdos.*

III. S. Simeon non fuerat Sacerdos; quia Evangelium
tantum vocat eum hominem justum, timentem Deum, & avidè
desiderantem redemptionem mundi. Gravabant eum anni, at
sustentabat spes promissionis à Spiritu sancto sibi factæ, quòd non
esset moriturus, antequam vidisset Filium DEI factum hominem.
Et eo ipso die, quo Mater DEI erat ventura in Templum, ascen-
dit eodem, ut præstolaretur. Expectabat avidè, oculis ad por-
tam intentis cum suspirio attendens, quis intraret. Sed Spiritus
ei dicebat, non esse ullam eorum, quos videret, donec Virgo & Jo-
seph accesserunt cum infante, sine alia pompa, & apparatu, quam
strictissimæ paupertatis ac simplicitatis purissimæ: sed qui igno-
tus erat aliis omnibus, non potuit abscondi oculis ardentibus
amore divino. Ut primum sanctus hic Senex vidit Virginem, sta-
tim illum agnovit; & renovatus ut aquila in ardore solis divini,
qui totum inflammabat, & refrigerabat aquis divinis è pectore
suo æterno scaturientibus, despolians eum terrenis & antiquis plu-
mis, accepit infantem divinum in ulnas, à quo regebatur interior;
ac cœpit vetulus cygnus, hactenus raucus, præ desideriis alta voce
cantare sibimet dulcem lessum, quo suaviter finiebat hoc ærumno-
sum exilium, quòd suis oculis vidisset Lucem mundi, & supernam
salutem, ad quam anhelabat.

EXERCITIUM De Oblatione Christi & Simeone.

I.

*Oratio pro
humilitate.*

O Speculum veritatis æternæ, Bonitatis divinæ, Sapientiæ in-
comprehensibilis, Fili DEI vivi, Jesu Magister & Redemptor
meus, aperi oculos meos, ut cum S. Simeone te quæram, te videram,
cogno-

cognoscam tua divina consilia, & vias, quas tenes: & sicut ille, te inveniam, te complectar & in te quiescam. Et quia tantopere tibi placet humilitas, humilia meam superbiam, & tolle à me amorem mundi, & quia pro te elegisti paupertatem, perfectè me subijce tuæ obedientiæ, quando tam accuratè servas leges, quibus non obligaris. Non multum confidis meæ debilitari & tepori, & ideo parum exigis à me: sed divinus & immensus amor tuus in nulla re te eximit, etiamsi tuæ magnitudini ac potentiæ videatur contraria. Doce me, Domine, legem hujus amoris. Non cedit amor timori pœnarum, sed si purus ac verus est, te invenit, Deus meus, tantum ac tam dignum omni obsequio, ut omnia velit in eo consumere. Nam leges, & obligationes omnes ei videntur exiguæ: quia amor obligat ad omnia, pro levibus habendo hujus mundi maxima quæque, præ magnitudine divina, quam diligit. Cùm tuus amor me fecerit humilem, potero, ô Contemptor omnium, amator vilium, æstimator contemptus proprii, me totum dedere tuo servitio, & corpore crucifixo cum anima, subijcere me quantus sum tuis pedibus & obedientiæ. Mater tua sanctissima te solo prædives est: sancto Joseph, tibi serviendo, cum sua paupertate bene est; ac Simeon senex tantum ad tui conspectum anhelat: cùmque hæc omnia credam, quæ hi contestantur, nescio quomodo sic extra viam oberrem, se junctus à te.

II. Sed quomodo possum videre me, divina lux, si tu me non illumines, ut me cognoscam & horream; O DEUS animæ meæ, si tu vis infantes, antequam habeant usum rationis, & quidquam intelligant, offerri tibi, ut cùm ratione utentur, cognoscant se tuos jam esse; quomodo volo ego, ut feras, me, ratione & cognitione tui jam præditum, tuum non esse, nec tibi servire; muta hoc, Domine, per misericordiam tuam: amas me tu, ut me fa-

*Deploratio
annorum
te: ditorū.*

nes; horream ego me, ut saner. Doce me sentire ac dolere, quòd amiserim tot annos infantiæ, quibus te non cognovi, neque dilexi: licet enim tunc te non offenderim, tu me tamen amabas, & ego non reddebam vicem amoris. Multò magis autem, pie Domine, doce me plangere primitias intellectus mei & voluntatis, quas tibi non dedi, nec fui memor, ut tibi servirem: multa quoque peccata,

quæ commisi; perversas inclinationes, quas fui secutus, cum veni ad ætatem, quâ potui te offendere usque ad hanc horam, quâ ego miserabilis peccator me invenio ante purissimos oculos tuos. Quid ô bone JESU, si meminero totius vitæ meæ præteritæ, mensium & annorum, quos in peccatis gravibus transegi sine te, Vita, cordis mei? Clamabam hîc coram te, ut me audias: vocabo te donec respondeas: plangam donec me recipias. Ego te sequar, ô bone JESU, adjungam tibi me proximè, tecumque Patri æterno me offeram, ut me videns tecum non me despiciat. Et si agni, quos offerebant in sacrificium, non revertebantur ad matres, ego non sic faciam; sed offeram te, divine agnelle, pro me, tecumque immolabor, vel tecum revertar: non amplius recedam à te,

*Offertur
DEO Pat-
ri Filius.*

III. O Pater misericordiarum, ac Deus totius cõsolationis hîc offero tibi Unigenitum. Respice illum, Domine oculis misericordiæ, ut mihi per ipsum ignoscas, ac me recipias in gratiam. Vide illum hîc factum pro me infantem, agnellum mitem & humilem pro me. Et quamvis taceat, cor ejus, Domine, loquitur pro me. Ille se hîc sistit pro omnibus peccatoribus, ut nullus excludatur ab hoc remedio: ille tibi exhibet obedientiam pro omnibus. Ille pro omnibus implet legem, se offert pro omnibus. Purissima ejus mater est, quæ illum præsentat pro me. Aspice, Domine, hæc duo corda purissima, sanctissima & acceptissima tibi. Cum igitur nôris ignem, quo ardent; remedium peccatorum, quod flagitant; divitias, quæ inde nobis proveniunt, tu ipse suppedites; quomodo ergo, Domine mi, possibile erit, ut despicias amorosas voces horum inflammatorum spirituum, qui pro nobis à te petunt misericordiam? simul cum ipsis tibi, Domine, offero meam paupertatem, meas miseras, tempora, vitam cum suis ærumnis & solatiis, Corpus cum omnibus sensibus, Animam cum suis facultatibus, Mortem, & quidquid invenitur in me boni aut mali, bonum, ut crescat, dum tua res erit; malum, ut deficiat, te illud curante. Et sicut Christus noluit progredi in suo servitio, nisi præstita priùs tibi solenniter obedientia, & accepta tua benedictione paterna; ita ego, qui nec volo, nec valeo quidquã, peto humillimè hanc benedictionem, & hanc gratiam paternam, & ab hac die in perpetuum subdo me obedientiæ tuæ. Da mihi, Domine,
spiri-

spiritum, qui docuit sacratissimam Virginem tuam sanctam voluntatem, & qui senem Simeonem duxit in Templum, ac fecit, ut cognosceret suum Salvatorem. Crea in me cor mundum, & spiritum novum, qui me ducat ad te, & renova eum quotidie in visceribus meis: licet enim exigua sint merita mea ad tantam gratiam, magna tamen & immensa hujus Agni divini merita eam merentur: Per ea me recipe in tuum, ut des mihi gratiam, & in ea me perficias cum perseverantia.

IV. Quæ dissimulatio & simplicitas est ea, quâ compares Jerosolymis, & in templo? quomodo non omnes creaturæ te agnoscunt, & obviam procedunt cum festo & lætitia? David canit, quod mare & Jordanis fugerit à populo tuo, cum educeres eum ex Ægypto; & quod montes & colles exultarint præ lætitia, & petreæ conversæ sint in fontes aquarum, quia sentiebant te, Domine, incedere in societate illorum; omnesque creaturæ festa celebrabant, cum aliud non transfret, quàm virga, quâ Moyses tuo mandato tanta fecerat miracula, & Arca testamenti, cum qua transibant Jordanem: quæ omnia erant figura veritatis reclusæ in te. Et tu, Domine, jam transis per medium populum tuum, & nemo te novit, præter justum Simeonem, & sanctam Annam Prophetissam. Infinitas tibi gratias ago, Deus meus, pro hoc privilegio, quod pauperibus facis, ac te amantibus. Cum disputares in templo inter Doctores, & superbos, faceresque divina miracula palàm in tota Judæa, non es agnitus. Hic dum es infans sine verbo, pauper, & egens auxilio Matris, non potes latere illos, qui te amant. Ut te videant, libenter sufferunt exilium suum; hæc vita videtur eis tolerabilis, donec te conspiciant & in tui conspectu desiderant eam finire.

*Soli amant
tes nove-
runt I E-
S V M.*

V. O mea salus, divitiæ meæ maximæ, Vita, per quam vivo sine qua morior; quare te non vident oculi mei? ubi lates, Bonum meum, & Salus animæ meæ? Si adhuc durat ea sententia, non posse vivere hominem, ac te videre; concede mihi pacisci cum morte, ut perimat me, modò te videam. Ah appare huic meo pauperi cordi, ut te videam, quantum in hac vita interiùs potes videri. Sentiat te anima mea, & in tua præsentia mutantur omnes

*Desideriù
videndi
I E S V M.*

M 3

mei

mei sensus interni, ut capti à te, abhorreant ab omni eo, quod tu non es. Suspirat ad te, DEUS meus, anima mea. O quàm bene est mihi, cum te desidero, cum tibi placeo, te amo, tibi satisfacio, cum omnia nauseo præ desiderio te videndi! Agnosco te qualiscunque mihi appareas: si infans, te magnum invenio; si pauper, te sentio divitem; si confixus, reperio, te suavem. Sed quando per meam infelicitatem recedit cor meum à tui amore, non amplius te cognosco, neque in operibus, quæ facis, neque in magnitudine tuæ Majestatis: Uni me tecum, DEUS meus, fac ut reflectam oculos à vanitate, ac solam tuam veritatem cognoscam. Ostende huic meo cordi proscripto, quòd sis mea salus, & omne bonum meum. Concede mihi, ut in te solo mihi bene complaceam, qui es verus amicus & gloria animæ meæ. Adime mihi gustum rerum terrenarum, vel da mihi, ut cognoscam quis ego sim, ne excæcer ac deludar falsis bonis, & miseriis meis; sed ad te, summum, cæleste, ac perpetuum bonum meum semper aspirent viscera mea. Veni jam, Domine mi, noli differre tuum adventum; quia cum eo venient omnia bona, quæ desidero. Veni, ó bone Iesu, ad hanc animam peccatricem; libera eam à vinculis, quibus tenetur; mitte illam in libertatem spiritûs, ut liberè propter te renunciaret omnibus; te sequatur, te amplectatur, te possideat, tibi cantet cum hoc sancto sene cupiditatem suam ardentem, ac magnum desiderium, quo tenetur, æternum in te quiescendi. Amen

Explicatio Cantici Simeonis.

I.

*Nunc dimitis servum tuum, Domine,
secundum verbum tuum in pace.*

*Tristis vita
sine IESU.*

PROcul à te, bone Iesu, duco vitam meam, etsi te amo; semper in pœna sum, quia te non video. Dum hoc mihi differs, omnia terrena desipiunt; quia sunt falsa & apparentia bona: habent nihilominus tempus suum, ac tamdiu à verò bono meo me distinent. Gaudet corpus suis voluptatibus, sensus petunt suas recreationes, gloriatur mundus in suis vanitatibus, & unusquisque, ut videtur contentus, mihi dicit. se jam habere, quod desiderat. Sed
anima